

illi est. Atque hinc etiam sumitur ratio a priori conclusionis, quia de ratione status religiosi est firmitas, seu stabilitas in eo genere vitæ, quod per talem statum assumitur; sed hæc firmitas non est sine professione, et per illam contrahitur; ergo professio necessaria est ad statum religiosum. Major demonstrata in superioribus est, tam de statu in genere, quam de statu perfectionis et religionis; ubi conclusimus ad hunc statum non satis esse voluntatem seu propositum, nisi obligatio aliqua intercedat. Et inde facile etiam probatur minor, quia ante professionem nihil est firmum et stabile, cum novitius possit libere recedere; per professionem autem firmitas quædam et immobilitas acquiritur, cum jam non sit in libera voluntate professi, statum susceptum dimittere, ut jura et Patres citati docent, et ex usu ac sensu Ecclesiæ constat. Unde autem hæc firmitas proveniat, et quanta sit, statim explicabimus; nunc satis sit dicere in ea intervenire votum et promissionem, quæ obligationem atque adeo firmitatem inducit.

7. *Prima divisio professionis in validam et invalidam, qualis sit.*—*Secunda divisio in professionem tacitam et expressam.*—Ex quo intelligere licet professionem hanc, quam necessariam et sufficientem ad statum religionis esse diximus, debere esse validam, nam si invalida sit, non inducit obligationem, et consequenter nec religiosum facit. Distinguenda itaque est professio (soletque esse prima divisio ejus) in validam, et nullam, seu invalidam, quæ est divisio plusquam analogi in analogata, ut sic dicam; nam professio invalida cum nulla sit, professio non est, sed solum apparet. Dicitur autem professio invalida, quæ licet exterius fiat eo modo quo solet fieri vera professio, re tamen vera talis non est, nec vim habet obligandi; cum ergo illa non sit professio (sicut homo pictus non est homo), mirum non est quod religiosum non constituat, scilicet, vere et in re, sed ad summum apparenter etiam et in existimatione. Quibus autem modis contingat professionem esse invalidam, vel, quod perinde est, quæ sint necessaria ut professio sit valida, in sequentibus videbimus. Præterea solet professio dividi in expressam et tacitam. Expressa est quæ fit per formalia et expressa verba, qualia sunt: Ego professionem facio, vel alia æquivalentia, juxta varios modos religionum, quos infra indicabimus. Tacita vero appellatur, quæ factis potius quam verbis fit, scilicet, gestando ha-

bitum, vel exercendo actus professorum, ut infra late declarabimus.

8. *Assertio tradita intelligitur de quacumque professione valida, sive tacita, sive expressa.*—Conclusio posita de professione quacumque, dummodo valida sit, intelligenda est, nam sola professio valida potest esse necessaria, et ideo ex hac parte non potest verificari assertio de sola professione expressa, cum etiam tacita verum religiosum constituat, ut multa jura testantur, ut patet ex cap. *Statuimus*, de Regular., cum similibus, et sumitur etiam ex c. *Vidua*, eod. tit., et ex c. *Non solum*, c. *Constitutionem*, et c. *Beneficium*, de Regular., in 6; et Clem. *Eos qui*, eod. tit. Quod jus per Concilium Tridentinum revocatum non est, etiamsi sess. 25, de Regularib., c. 15, annum integrum ante professionem requirat; nam inde solum habetur, ante professionem etiam tacitam, requiri etiam nunc probationis annum, non tamen excluditur quin illo præmisso fieri possit, et ideo jus antiquum integrum manet, cum non sit revocatum, et ita declaravit Congregatio Cardinalium, et Sixtus V manifeste supponit in declaratione suæ constitutionis de Illegitimis, dum ait: *Sed cum eadem ratio vigeat in professione tacita emittenda, quæ militat in expressa, statuimus quod in quibusvis ordinibus et religionibus, neque etiam tacita professio quoruncumque religiosorum induci possit, nec inducta intelligatur nisi in receptione constitutionis forma servata fuerit*; ergo si receptio legitima fuerit, poterit ex mente Pontificis etiam nunc subsequi tacita professio. Unde eadem verba applicare nos possumus ad Concilium interpretandum, ex illo eodem principio, quod eadem ratio viget in tacita professione emittenda, quæ militat in expressa. Ac denique in sequenti § qui incipit: *Si quis vero ante editam nostram constitutionem jam tacite professus expresse cupiat profiteri*, etc., aperte supponit Pontifex nunc etiam professionem tacitam habere locum, et tam esse validam, ut non sit necessaria nova acquisitio ad faciendam expressam. Ratio autem hujus communis juris est, quia interior voluntas, a qua maxime pendet professionis efficacia et obligatio, ut infra dicam, non solum verbis, sed etiam factis sufficienter declarari potest, ut per se constat; ergo quamvis non intercedant verba expressa, si per facta sufficienter declaretur voluntas profitendi, et mutandi statum, id satis erit ad veritatem professionis: hæc autem est quæ professio tacita vo-

catur, ut dixi; ergo illa per se sufficit ad religiosum statum constituendum.

9. *Prima pars assertionis positæ.*—*Secunda pars.*—*Argumentum contra secundam partem.*—Quamvis autem circa explicationem hujus doctrinæ plures difficultates inferius tractandæ occurrant, circa veritatem tamen ejus non se offert difficultas alicujus momenti. Duo enim diximus: unum est, per veram professionem constitui aliquem verum religiosum, et contra hoc nihil video quod objici possit, cum non possit cogitari vera professio quæ non inducat obligationem, quæ ad talem statum constituendum sufficiat. Aliud est sine vera professione non fieri verum religiosum. At contra objici potest, quia multi in jure vocantur religiosi, qui professionem non emittunt, ut in cap. *Salvator*, 1, q. 3, clerici omnes dicuntur religiosi, et in jure omnes personæ Deo dicatæ aliquo speciali modo religiosæ dicuntur, ita ut privilegio clericali gaudeant, quamvis professionem non emittant. Difficilius autem est quod in aliquibus juribus, præter professionem tacitam et veram, propositum mutandi vitam cum susceptione habitus sufficere dicitur, ut quis religiosus fiat, ut patet in c. *Beneficium*, et c. *Super eo*, in 6, et extra de Regular.

10. *Responsio ad primam partem argumenti.*—Respondetur ad priorem partem, vocem illam *religiosus*, æquivocam esse in jure, de qua multa tractant jurisperiti in rubrica de Regularibus, ubi Panormitanus late hoc tractat, et refert alios, et ibi in additione plures referuntur, quæ in summam redigunt Sylvest. et Angel. verbo *Religio*, 1. Breviter autem dicitur, religiosum proprie esse, qui tria vota substantialia in religione approbata emittit, ut ex superius a nobis tractatis satis constat, et omnes auctores docent, et ita loquimur in præsentem. Sic ergo cessat difficultas tacta, nam si interdum alii non professi religiosi dicuntur, sumitur vox in latiori significatione; nam quia religio est virtus præbens cultum Deo, omnis persona, quæ in hoc munere aliquid speciale habet, potest religiosa appellari. Quomodo autem in jure accipienda sit, an stricte vel late, communis resolutio esse videtur, in dispositione odiosa sumendam esse stricte, in favorabili late. Ego vero censeo non posse hoc generaliter definiri, sed materiam, finem, et alias circumstantias ac verba legis esse observanda, ut mens legislatoris vel Pontificis percipiatur. Addo etiam frequentius observari, ut vox *religiosus*, substantive-sumpta,

stricte sumatur pro religioso proprio, qui alias dici solet regularis; adjective autem facilius solet late sumi.

11. *Ad secundam.*—In secunda objectione, petitur difficultas bis jam in superioribus tacta, quid nimirum in jure significat suscipere habitum cum proposito mutandi vitam, vel quam obligationem inducat, si non est professio expressa vel tacita. Hoc autem supponendo, dicendum est talem personam non esse religiosam, quia illud in universum est verum, habitum sine professione non facere religiosum, qualecumque propositum habeat. Et ideo talis persona proxime et immediate non manet obligata ad observantiam regularem, sed ad summum poterit esse obligata ad religionem profitendam, ratione voti simplicis, quod per illud propositum significatur, ut supra declaravi. Tale vero votum ingrediendi religionem, etiam cum simplici habitus susceptione, non sufficit ad verum religiosum constituendum, ut per se notum est. Alia gravis difficultas hic tractari poterat, quoniam olim fiebant religiosi non tantum professione, sed etiam parentum donatione; hanc tamen commodius tractabimus infra.

CAPUT II.

QUID SIT FORMALITER AC SUBSTANTIALITER PROFESSIO RELIGIOSA, ET QUIS SIT FORMALIS EFFECTUS EJUS.

1. *Rationes dubitandi proponuntur.*—*Probatur primo sola tria vota non sufficere.*—Ratio difficultatis est, quia vel religiosa professio consistit in votis Deo factis, aut in pacto aliquo humano, vel in utroque simul; nihil autem horum dici posse videtur; ergo. Sufficiens partitionis positæ per se nota videtur, nam per professionem religiosam nihil aliud intelligimus, nisi id unde manat obligatio ad religiosum statum retinendum, quæ non potest oriri nisi ex promissione ad Deum, aut pacto cum homine; nulla enim alia causa excogitari potest, quia talis obligatio non potest ex nudo præcepto seu lege oriri, quia materia ejus non est materia præcepti, sed consilii. Minor autem quoad primam partem probatur, quia sola vota etiam de tribus consiliis, paupertatis, et castitatis, et obedientiæ, non sufficiunt facere religiosum; ergo non consistit in illis tota substantia professionis religiosæ. Consequentia evidens est, quia professio est

veluti forma constituens religiosum; et ideo sicut impossibile est formam inesse, et non constituere formaliter tale, ita impossibile est in aliquo esse totum id quod est de substantia religionis, et non esse religiosum. Antecedens autem patet, quia potest quis illa tria vota privatim emittere, et tamen non erit religiosus; novitius autem ante expletam probationem eadem potest emittere, et non propterea professionem fecisse censetur. Item alias non esset ad professionem necessaria hominis acceptatio contra cap. *Ad Apostolicam*, de Regular. Sequela patet, quia, ut vota illa fiant, ac valida sint, satis est quod fiant Deo, a quo sine interventu hominis acceptantur.

2. *Probatur secundo solum pactum humanum non esse satis.*—Secunda pars probatur, quia solum etiam pactum humanum non sufficit ad constituendum religiosum. Primo quidem, quia pactum humanum non est satis firmum, quia per voluntates contrahentium dissolvi potest, professio autem religiosa videtur majorem firmitatem postulare. Secundo, quia pactum humanum non inducit obligationem religiosam, sed justitiæ, vel fidelitatis, ac professio debet inducere obligationem religiosam; et ideo Patres supra citati transgressionem ejus sacrilegium vocant. Basiliius autem, *Constit. Monast.*, cap. 22, professionem ipsam pactum cum Spiritu Sancto appellavit. Tertio, quia ex solo pacto humano non nascitur obligatio ad servandam castitatem, vel paupertatem, sed ad summum possit oriri obligatio ad obediendum; de substantia autem status religiosi est obligatio ad castitatem et ad paupertatem, ut supra ostensum est.

3. *Probatur tertio neque vota, neque pactum humanum simul sufficere.*—Tertia pars probari potest primo, quia professio debet esse aliquid simplex, et per se unum; non est ergo aggregatum ex pacto humano et promissione divina; quomodo enim ex his aliquid per se unum fiet? Secundo, quia et in jure, et in forma vovendi videtur professio a votis distingui, sic enim in c. *Unico*, de Voto, in 6, votum continentiae dicitur solemnizari per professionem, et sacram ordinationem; sicut ergo sacra ordinatio non includit substantialiter votum, ita nec professio, nam æque distinguitur a voto, et dicitur esse ut formans esse solemnitati. Unde in forma profitendi sic dicitur: *Ego professionem facio, et promitto paupertatem*, etc.; ergo si propria verba sunt vera, et efficacia, promissio sub-

sequens non est de substantia professionis. Tertio argumentari possumus, quia prima et secunda ratio in secundo membro factæ non solum videntur probare pactum humanum non esse totam substantiam professionis, sed etiam non posse esse de substantia ejus. Unde in forma profitendi aliquarum religionum nulla illius mentio fit, ut Carthusiani sic profitentur: *Ego promitto stabilitatem, et obedientiam, et conversionem morum meorum coram Deo et Sanctis ejus, et reliquiis istius eremi, in præsentia Domini nostri Prioris*, etc. Quarto, argumentamur e contrario, quia sæpe videtur facta in Ecclesia religiosa professio sine illis tribus votis; sic enim olim virgines profitebantur in manibus Episcopi, a quo velamen nigrum aut rubeum recipiebant, ut sumitur ex Concilio Toletano X, c. 8; et ex Ambros. ad Virginem lapsam, c. 5, et de *Instit. Virgin.*, c. 8; et ex Hieron., epist. 8 ad Demetriadem, et epist. 48 ad Sabinam, aliquantulum a principio; et tamen illæ vel nihil vovebant, vel ad summum solam virginitatem. Nunc etiam in aliquibus religionibus solum fit professio cum voto obedientiæ, ut in religione Prædicatorum, qui solum profitentur obedientiam secundum regulam Sancti Augustini, ut constat ex lib. earumdem Constitutionum, distinct. 1, c. 15.

4. *Traditionem esse de substantia professionis religiosæ.*—*Notatio præmittenda.*—*Assertio tradita est communis.*—Primum omnium dicendum est, de substantia professionis religiosæ esse traditionem quam religiosus facit de seipso religioni, seu Deo in tali religione, et per prælatum ejus, cujus acceptatio etiam est de substantia professionis. Antequam probetur assertio, recolendum est quod in superioribus dixi, statum religiosum de se et stando divino juri non esse limitatum ad congregationem religiosam, quæ unum corpus morale efficiat, sed posse fieri privatim et solitarie. Quamvis autem frequenter ita fortasse fieret in exordio Ecclesiæ, postea vero revocata est vita religiosa ad cœnobicam, et jam nunc juxta Ecclesiæ decreta hic status vere ac proprie non habet locum extra religionem approbatam. Quia ergo proposuimus loqui de hac professione secundum ordinarium jus Ecclesiæ, ideo dicimus substantialiter ac formaliter postulari traditionem religioni factam; servata autem proportione, applicari hoc potest ad traditionem factam in manu Episcopi, vel alterius, qui potestatem habeat acceptandi illam. Jam ergo assertio po-

sita communis doctrina est Scholasticorum. D. Thom. enim in 4, dist. 38, q. 1, art. 2, q. 3, ita professionem religiosam explicat: *Si cut, inquit, servitutem alicui pollicitus, confestim sese ei in servum daret, sic facit qui se in præsentia dat Deo, divinis se servitiis mancipando.* Ob eandem causam dixit Bonavent. ibi, art. 2, quæst. 1, qui professionem emittit, non solum castitatem promittere, sed etiam sui corporis dominium in alium transferre. Similiter Richardus ibi, art. 7, q. 2 et 3: *Qui solemne (inquit) votum emittit, dat alii dominium super seipsum, et ponit se sub alterius potestate.* Item Duran. ibi, quæst. 1, art. 2, in voto solemniter ait fieri traditionem in servitium Dei: *Unde profitentes, inquit, actualiter se ponunt in manu prælati vice Dei.* Item Carthusianus ibi, quæst. 2, de eo qui profitetur: *Præsentialiter, inquit, seipsum offert, et dat Deo, divinis servitiis se mancipando in manu ejus qui recipere potest.* Item Soto ibi, q. 2, art. 2: *Revera, inquit, se tradit, loquens de religioso proficiente.* Et lib. 7 de Just., quæst. 2, art. 5, adeo ponit substantiam in hac traditione, ut ipsam censeat esse formaliter votum solemne, quod nobis supra displicuit, et statim pauca addemus. Melius Hispalensis, in 4, dist. 33, q. 1, art. 3, notab. 4, non votum ipsum, sed voti solemnitatem essentialiter esse dixit, quod quis se Deo donet, tradens se pure, realiter, et actualiter Dei servitio, ei qui vicem Dei habeat. Idem sensit Petrus Soto, lect. 5 de Matrimon., in fin., cum dixit in voto solemniter esse traditionem sui ipsius; et Cajet., tom. 1 Opusc., tract. 7, de proficiente loquens, ait: *Ponit ipsum Deum et Ecclesiam in professionem corporis, non enim solum promittit, sed mutat de facto statum, et exhibet se ad religionis statum.* In eadem sententia fuit Altisidor., lib. 4 Summæ, tract. de Matrim., cap. 7, q. 4; Tolet., lib. 4, c. 18; Sanchez, lib. 7 de Matrim., disput. 25. Et Basiliius Ponce, tom. 1 Variar. disp., q. 3 Scholast., c. 5; Navar., consil. 26, de Regul.

5. *Probatur primo auctoritate Pontificum.*—Probatur autem hæc sententia ex Innocentio III, in c. *ad Apostolicam*, de Regularib., ubi primum ait probationem ordinari in favorem conversi et monasterii, ut sese invicem experiantur. Quod non alia ratione necessarium est, nisi quia professio traditionem unius et acceptationem alterius substantialiter requirit. Unde statim subdit: *Si utraque pars renuntiet juri suo, et conversus professionem emittat, et Abbas acceptet, obligationem oriri.*

Ergo intelligit professionem substantialiter fieri per traditionem. Hoc etiam confirmari potest ex constitutione Gregorii XIII, in confirmationem instituti Societatis, *Ascendente Domino*, ubi declarat Scholares in Societate approbatos esse vere religiosos, tria substantialia vota emittentes: *Quippe qui (inquit) per ea ipsa se Societati dedicant, atque actu tradunt, seque divino servitio in ea mancipant.* Supponit autem Societatem esse religionem approbatam, ac proinde (ut ait) talia vota a Sede Apostolica fuisse admissa; manifeste ergo sentit hanc traditionem esse de substantia religiosi status. Confirmari etiam hoc posset ex antiqua consuetudine quæ fuit in Ecclesia, ut filios suos religioni traderet, ut per eam donationem religiosi efficerentur; sed ea consuetudo indiget expositione, de qua infra dicemus.

6. *Probatur secundo ratione.*—Ratio autem adjungi potest, quia, ut aliquis in statu religioso constituatur, non satis est ut quomodocumque promittat, sed necesse est ut se privet jure, quod in seipsum habet in ordine ad actiones, et ad omnia sua, illudque transferat in alterum, scilicet, in religionem, vel prælatum (nullus enim alius excogitari potest). Hæc autem translatio non fit nisi per traditionem religiosam, non enim est translatio coacta, qualis fit in captivitate, vel alia servitute pœnali; neque etiam est præcepta, quæ per legem fiat, quia nec de facto est talis lex, neque ista est materia præcepti; sed est voluntaria non per contractum temporalem, ut sic dicam, ut est emptio et venditio, nam hic potius repugnat religiosæ professioni, eamque simoniacam facit; ergo per traditionem omnino spontaneam, et suo modo spiritualem, ut statim explicabimus; est ergo hæc traditio de substantia professionis religiosæ. Major probari potest argumentis factis in principio in primo membro, quibus etiam supra probavimus ad statum religiosum aliquid amplius requiri ultra tria vota, quod nihil potest esse, nisi prædicta proprii juris abdicatio, et in alium translatio; ubi etiam adduximus Basilium, qui aperte ita loquitur in reg. 14, ex fus., et in c. 22 *Constit. monast.*, ubi donationem hanc comparat illi, quæ in matrimonio fit, et non minus indissolubilem esse sentit; et similia habet serm. de *Instit. renunt.*, et epist. ad *Canonicam*. Atque eodem modo Chrysost., epist. 6 ad Theodorum monachum: *Nihil in te penitus tui juris est, quippe qui tanto imperatori militare capisti, nam si mu-*

lier proprii corporis potestatem non habet, sed vir, multo magis qui Christo potius quam sibi vivunt, conditionem sui corporis habere non possunt. Et eodem fere modo loquitur Hieronymus, in epist. 4 ad Rustic. monach.; Gregor., lib. 1 Registri, c. 33: *Si ille* (inquit loquens de Anania) *mortis supplicio dignus fuit, qui eos quos dederat nummos Deo abstulit, considera quanto periculo in divino iudicio dignus eris, qui non nummos, sed te ipsum Deo omnipotenti, cui te sub monachali habitu devoveras, subtraxisti.* Et refertur 17, q. 1, c. *Ananias*. Hinc etiam Benedictus, in Regul., c. 58: *Ex illo die nec corporis sui potestatem se habiturum sciat.* Quomodo etiam loquitur Cassianus, lib. 2 de Instit. renunt., c. 3: *Nec sui ipsius se dominum vel potestatem habere cognoscat.* Et Bernardus, serm. 19 in Cantica: *Qui vestri curam semel nobis credidistis, quid rursus de vobis vos ipsos intromittitis?* Multa etiam in hanc sententiam sumi possunt ex D. Thoma 2. 2, q. 88, art. 8, ad 3, et Opuscul. 18, de Perfect. vit. spir., c. 8 et sequentibus. Plura ex Bonavent., lib. de Inform. novit., c. 2: *Te*, inquit, *dedisti ei propter Dominum, et jam non es tuus.* Et lib. de Processu relig., cap. 28, sic explicat consilium Christi de propria abnegatione: *Qui vult venire post me, abneget semetipsum.* Et in Speculo discipl., 1 p., c. 4, hac ratione vocat religiosum statum felicem servitutem, et gloriosam libertatem.

7. *Confirmatur ex potestate irritandi vota subditorum.—Instantia.—Dissolvitur.—Confirmatur exemplis.*—Præterea ex hoc principio docent Theologi omnes esse in prælato religionis potestatem irritandi vota religiosorum, ut in superioribus visum est, qui actus non provenit ex potestate jurisdictionis, ut ibidem est ostensum; provenit ergo ex potestate dominativa, quam prælatus acquirit in religiosum ex vi traditionis ab eo factæ, et a se acceptatæ. Dices, ad hunc effectum, imo et ad salvanda omnia dicta Sanctorum adducta, sufficere obedientiæ votum, ratione cujus dicitur religiosus abnegare seipsum, quia sua libertate se privat, et alterius voluntati illam submittit. Respondetur, si votum obedientiæ præcise sisteret in ratione promissionis, sive Deo, sive homini etiam factæ, revera non esse sufficientem ut religiosus dicatur nullum habere jus in seipsum, quia per promissionem non transfertur dominium in alterum, nec datur ei jus in re, sed ad summum ad rem, et ideo promissor adhuc retinet jus in rem promissam. Quocirca, si votum

obedientiæ intelligatur factum soli Deo, illud non posset dare alteri potestatem ad irritanda vota, sed solum præcipiendi hoc vel illud, juxta amplitudinem voti, et tunc votum illud non obligaret circa talem materiam, quia non esset licita; votum autem in se ratum maneret, et vim haberet obligandi, quoties cum præcepto alterius, cui obedientia promissa est, non opponeretur. Si vero obedientia includeret etiam promissionem factam homini, cui obediendum est, sine translatione juris in ipsum, adhuc non sufficeret ad plenam irrationem voti in seipso, sed solum ad impediendam executionem ejus ex parte materiæ, ut supra tractando de irritatione late ostendimus, illa duo distinguendo. Ut ergo hic effectus locum habeat, necesse est fateri talem esse obedientiam religiosam, ut non solum promittatur, sed etiam tradatur ipsa voluntas, per quam obediendum est, et ita constituatur sub voluntate alterius, ut sine illius consensu nullam possit firmam obligationem sibi imponere. Cujus signum etiam est, quia quantumvis novitius voveat obedientiam prælato, vel poenitens confessori, nunquam potest ejus vota ita simpliciter et absolute irritare, sicut prælatus religionis id potest facere circa religiosum professum. Ergo signum est aliud genus donationis seu translationis proprii juris fieri in religione præter simplicem promissionem obedientiæ; et de hoc genere traditionis loquuntur sine dubio Patres locis citatis, et ita explicant perfectam sui abnegationem et renuntiationem.

8. *Confirmatur ulterius ex materia paupertatis.*—Possumus præterea hoc colligere ex alio effectu pertinente ad paupertatem; nam per professionem fit, ut cum persona omnia bona et omnia jura religiosi transferantur in religionem; ita ut quidquid postea religiosus acquirat, statim in religionem transferatur, sive hæreditario jure, sive per donationem, aut quolibet alio modo ei obveniat. Cujus fundamentalis ratio est, quia religiosus se totum religioni tradidit. Ac propterea in jure solet religiosus servo comparari, ut notat Navarr., Comment. 2 de Regul., num. 9, 33 et 42; et Molina, lib. 1 de Justitia, disp. 140, pag. 147, in fine, in quo potius servo quam filio comparatur, quia filius aliquorum bonorum proprietatem potest acquirere sibi, quamvis usumfructum acquirat patri; religiosus autem, et proprietatem, et usumfructum, et quidquid aliud cogitari potest, religioni acquirit; ergo hoc manifestum signum

est perfectæ traditionis factæ de suamet persona; nam ratione illius reliqua jura collata censentur, sicut servus tradendo se in servitutem omnia tradit.

9. *Probatur tertio ex potestate coactiva prælatorum.*—Tertio possumus idem probare ex alio effectu, quem supra insinuavimus; nam prælatus religionis non solum potest præcipere religioso professo, sed etiam eum potest cogere ad obediendum, et punire illum, si regulam transgrediatur: hoc autem non posset ei esse concessum ex vi solius promissionis. Ut si quis promitteret alicui se daturam aut venditurum ei in servum, quamdiu promissionem non implet, non posset eum ut servum tractare, quia revera nondum esset servus, nec sub ejus dominio aut potestate. Imo nec posset sua auctoritate eum cogere ad implendum promissum, sed ad summum posset per judicem seu potestatem publicam id postulare; at vero postquam se illi in servum donavit aut vendidit, potest, sua potestate et dominio utens, servum punire, et cogere ut officium suum impleat. Cum ergo videamus similem potestatem habere prælatum in religiosum ex vi promissionis, consequens profecto est ut professio traditionem includat, per quam professus sub dominio sui prælati constituatur; nam traditionibus rerum dominia transferuntur, ut dicitur in 1. *Traditionibus*, c. de Pactis.

10. *Instantia contra proxime dictum.—Diluitur.*—Dices hanc potestatem convenire prælato religionis, non ex vi professionis solius aut traditionis in ea inclusæ, sed jurisdictionis ecclesiasticæ sibi concessæ. Verumtamen licet hoc locum habere posset in religionibus, præsertim virorum, prout nunc in Ecclesia gubernantur, tamen per se, et intrinsece non est de essentia religiosi status, et tamen illa potestas intrinseca et inseparabilis ab eo est; ergo signum est intrinsece oriri ex professione, et non ex sola jurisdictione. Antecedens patet, tum in religionibus monialium, in quibus Abbatissæ non habent propriam jurisdictionem ecclesiasticam, ut est communis sententia, quam in materia de Poenitentia et de Censuris attigimus cum D. Thoma, in 4, dist. 19, q. 1, art. 1, q. 3, ad 4, et d. 25, q. 2, art. 1, ad 2; et tamen habent prædictam potestatem coactivam in subditas, coactione videlicet tali statui proportionata. Idem argumentum sumi potest ex antiquis religionibus monachorum, quæ per se ex hominibus laicis constabant, ut in superioribus tactum est, et in-

fra latius dicetur, præsertim tractando de varietate religionum; unde in eorum prælatis non poterat esse propria ecclesiastica jurisdictionis, sed hæc erat apud Episcopum, qui eam presbytero aut vicario committere solebat, sicut nunc faciunt Episcopi circa monasteria monialium sibi subdita. Et ad hoc videtur alludere Augustinus in regula sua, ubi præpositum et presbyterum distinguit, c. 23 et 25, et in 42 addit, majorem fuisse presbyteri auctoritatem, significans habuisse jurisdictionem; et tamen etiam in prælatis seu præpositis erat illa potestas coercitiva, ut manifeste constat ex eodem Augustino, et ex regula Sancti Benedicti, et omnibus; ergo illa per se non provenit ex potestate jurisdictionis, sed ex vi professionis, et traditionis quæ per eam fit. Quin potius ut talis jurisdictionis convenienter dari possit, supponitur altera potestas et traditio.

11. *Probatur quarto a priori.*—Quarto, hinc colligitur ratio a priori hujus veritatis; est enim necessaria hæc traditio ad religiosum statum, ut abnegatio sui, et seculi abrenunciatio perfecta sit; et ita fundata est in illis verbis Christi, Matth. 16: *Qui vult venire post me, abneget semetipsum*, quibus nos ad nostram abnegationem et perfectam renuntiationem invitat. Et ita illam intellexerunt Patres citati, præsertim Basil., dicta epist. ad Canonic., ubi concludit hoc vitæ genus esse conveniens Evangelio; et serm. de Abdicat. rerum, et reg. 6, ex fus. disp. Item fuit necessaria, quia ut D. Thomas docuit 2. 2, q. 184, art. 4 et 5, status religionis est status servitutis, et ideo necessaria est ex parte religiosi perfecta subjectio, et quasi servitus, ex parte vero prælati potestas dominativa, qua possit non solum dirigere, sed etiam coercere; hæc autem non fiunt nec comparantur nisi media hæc traditione, ut explicatum est. Desumunt præterea aliqui rationem ex solemnitate votorum, quia hæc traditio necessaria est ut vota sint solemnia; nos vero hæc ratione non utimur; tum quia ex illa non concluditur traditionem esse de substantia professionis, cum vota solemnia non sint de substantia status religiosi, ut supra ostensum est; tum etiam quia traditio non est proxima et sufficiens ratio solemnitatis, cum possint esse vota cum traditione sine solemnitate. Aliæ ergo rationes factæ nobis sufficiunt.

12. *Tria vota paupertatis, castitatis et obedientiæ esse etiam de substantia professionis.—Assertio est communis.*—*Probatur prima pars assertionis.*—Præter traditionem, tria etiam